

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Mgr. J. K.**, zast. JUDr. Janem Szewczykem, advokátem, se sídlem Pobřežní 4, Praha 8, proti žalované: **Policie České republiky, Policejní prezidium, Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 9. 2012, č. j. 11 A 116/2011 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 29. 3. 2011, č. j. PPR-4993-3/ČJ-2011-0099US, žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 30. 12. 2010, č. j. KRPS-129810-7/ČJ-2010-0104IZ-1. Správní orgán prvního stupně svým rozhodnutím zamítl žádost žalobce o vydání zbrojního průkazu pro nesplnění podmínky bezúhonnosti ve smyslu § 18 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 22 zákona č. 119/2002 Sb., o zbraních, ve znění pozdějších předpisů.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaná uvedla, že žalobce podal dne 26. 10. 2010 žádost o vydání zbrojního průkazu. V průběhu řízení bylo zjištěno, že žalobce byl trestním příkazem Okresního soudu v Kolíně ze dne 2. 2. 2009, č. j. 2 T 21/2009 - 25, pravomocně uznán vinným z úmyslného trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů. Při posuzování splnění podmínek pro vydání zbrojního průkazu vycházela žalovaná z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2007, č. j. 3 As 34/2007 - 51, a

vyslovila, že žalobce musel vědět, že požil alkoholické nápoje a jaké má jejich požití důsledky, bude-li v takovém stavu řídit osobní automobil. Vliv alkoholu na řidiče motorových vozidel a zákaz řízení pod vlivem alkoholu označila žalovaná za všeobecně známou skutečnost nepřipouštějící pochybnosti o úmyslu žalobce řídit motorové vozidlo. Za dostatečné prokázání úmyslného jednání žalobce považovala žalovaná vlastní tvrzení žalobce, že v rámci rodinných akcí na Nový rok požíval alkoholické nápoje, a jeho omluvu, že nezná míru pro dosažení nižší úrovně alkoholu v krvi, než je obecně přijímaná hodnota 1,00 g/kg. Žalovaná uzavřela, že se nemohlo jednat o nedbalostní formu zavinění a ztráta bezúhonnosti žalobce byla prokázána.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 13. 9. 2012, č. j. 11 A 116/2011 - 28, žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalované zamítl. V odůvodnění rozsudku konstatoval, že tzv. právní věta trestního příkazu není zcela přesná, neboť neobsahuje zjištěnou formu zavinění. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2007, č. j. 3 As 34/2007 - 51, Městský soud v Praze doplnil, že subjektivní stránka trestného činu je zřejmá z popisu skutku. Za jednoznačné vyjádření subjektivní stránky trestného činu považoval slova ve skutkové větě trestního příkazu *„pod vlivem požitých alkoholických nápojů řídil osobní automobil“*. Soud na základě těchto skutečností dospěl k závěru, že se jedná o úmyslné zavinění a úmyslný trestný čin, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) namítal nesprávné posouzení právní otázky, zda skutek, pro který byl odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Kolíně ze dne 2. 2. 2009, č. j. 2 T 21/2009 - 25, byl spáchán po subjektivní stránce ve formě nedbalostní nebo úmyslné. Podle stěžovatele nelze ustanovení § 3 odst. 3 trestního zákona vykládat tak, že pokud trestní soud opomene v právní větě rozsudku uvést formu zavinění, má se za to, že se jedná o zavinění úmyslné. Jednalo by se o v trestním právu nepřípustný výklad v neprospěch obžalovaného. Stěžovatel se neztotožnil s názorem soudu, podle něhož lze ze skutkové věty *„... řídil pod vlivem alkoholu osobní automobil ...“* dovodit úmyslnou formu zavinění trestného činu. Podle stěžovatele popisuje tato věta toliko objektivní stránku trestného činu. Stěžovatel upozornil na skutečnost, že o nedbalostní formě zavinění svědčí i výše trestu stanovená na dolní hranici trestní sazby s nejnižší možnou zkušební dobou. Dále uvedl, že soudní praxe ve věci zahlazení odsouzení podle § 69 trestního zákona svědčí o rozhodování v souladu se zásadou *in dubio pro reo*; v případech, kdy v rozsudku či trestním příkazu forma zavinění uvedena nebyla, a zákon to připouštěl, posuzovalo se zavinění jako nedbalostní. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatel v kasační stížnosti označil důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle kterého *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*. Nesprávné právní

posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že trestním příkazem Okresního soudu v Kolíně ze dne 2. 2. 2009, č. j. 2 T 21/2009 - 25, byl stěžovatel uznán vinným, že dne 1. 1. 2009 večer řídil pod vlivem alkoholu osobní automobil Opel Corsa r. z. X po pozemních komunikacích z Českého Brodu, okres Kolín, ulice 28. října, do Přehvozdí a zpět, a při návratu byl kolem 22.00 hod. kontrolován hlídkou Policie České republiky v ulici Tuchorazská v Českém Brodě, přičemž v jeho krvi, odebrané téhož dne ve 22.45 hod., bylo zjištěno 1,29 g/kg alkoholu. Stěžovatel tedy vykonával ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, činnost, při které mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku; tím spáchal trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1 trestního zákona. Stěžovatel byl odsouzen k trestu odnětí svobody vtrvání dvou měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání jednoho roku; rovněž mu byl uložen trest zákazu řízení motorových vozidel v trvání jednoho roku.

Dne 26. 10. 2010 podal stěžovatel žádost o vydání zbrojního průkazu. Rozhodnutím ze dne 30. 12. 2010, č. j. KRPS-129810-7/ČJ-2010-0104IZ-1, správní orgán prvního stupně žádost zamítl z důvodu nesplnění podmínky bezúhonnosti. V odůvodnění konstatoval, že ačkoliv trestní příkaz neuvádí formu zavinění, vychází se z úmyslné formy zavinění. Pokud by stěžovatel spáchal trestný čin z nedbalosti, muselo by to být v rozhodnutí výslovně uvedeno.

V odvolání proti tomuto rozhodnutí stěžovatel namítal, že z výroku trestního příkazu nevyplývá, že se trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky dopustil úmyslně. Samo požití alkoholu před jízdou nezakládá trestný čin, k tomu dochází až řízením motorového vozidla ve stavu vylučujícím způsobilost. Stěžovatel věděl, že na Nový rok pil alkoholické nápoje v rámci rodinných akcí, nenapadlo jej však, že se jejich objem bude rovnat posléze zjištěnému množství. Vyslovil domněnku, že trestný čin spáchal z nedbalosti a ohradil se proti nepodloženému závěru správního orgánu prvního stupně, podle něhož se v případě neuvedení formy zavinění jedná o úmyslný trestný čin.

Žalovaná poté vydala žalobou napadené rozhodnutí.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu posoudil Nejvyšší správní soud jednotlivé námitky stěžovatele a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 18 odst. 1 zákona o zbraních *příslušný útvar policie vydá zbrojní průkaz fyzické osobě, která splňuje tyto podmínky: a) má místo pobytu na území České republiky, b) dosáhla předepsaného věku (§ 19), c) je způsobilá k právním úkonům, d) je zdravotně způsobilá (§ 20), e) je odborně způsobilá (§21 a 21a), f) je bezúhonná (§ 22), g) je spolehlivá (§ 23) a h) je držitelem platného loveckého lístku, jde-li o zbrojní průkaz skupiny C.*

Podle § 22 odst. 1 písm. c) bod 2 téhož zákona *za bezúhonného podle tohoto zákona se nepovažuje ten, kdo byl pravomocně uznán vinným trestným činem uvedeným v písmenu a) nebo b) nebo jiným úmyslným trestným činem, jestliže od právní moci rozsudku nebo od ukončení výkonu trestu odnětí svobody v případě, že tento trest byl uložen, neuplynulo alespoň 5*

let, jestliže byl uložen trest odnětí svobody nepřevyšující 2 roky nebo jiný trest než trest odnětí svobody.

V projednávané věci není sporu o tom, že se stěžovatel dopustil trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky (§ 201 trestního zákona) a byl trestním příkazem ze dne 2. 2. 2009 odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání dvou měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání jednoho roku. Trestní příkaz má podle § 314e odst. 7 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, povahu odsuzujícího rozsudku.

Podle § 201 odst. 1 trestního zákona *kdo, byť i z nedbalosti, vykonává ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, zaměstnání nebo jinou činnost, při kterých by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku, bude potrestán odnětím svobody až na jeden rok nebo peněžitým trestem nebo zákazem činnosti.*

Pro rozhodnutí, zda stěžovatel splňoval podmínku bezúhonnosti podle § 22 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o zbraních, bylo nutné posoudit, jestli se v daném případě jednalo o trestný čin úmyslný, či nedbalostní, neboť ustanovení § 201 odst. 1 trestního zákona připouštělo obě formy zavinění. Trestní příkaz, jímž byl stěžovatel uznán vinným trestným činem ohrožení pod vlivem návykové látky, však výslovné označení formy zavinění trestného činu neobsahuje.

Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 5 Tdo 540/2012, *„... k závěru o naplnění určité formy zavinění je dostačující, jestliže ji lze dovodit z učiněných a ve výroku o vině v rozsudku uvedených skutkových zjištění, aniž by současně bylo ve skutkové větě výroku o vině výslovně vyjádřeno, o jakou formu zavinění se jedná.“* (obdobně též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 5. 2010, sp. zn. 8 Tdo 431/2010).

K obdobnému závěru dospěl také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 8. 2007, č. j. 3 As 34/2007 - 51, www.nssoud.cz, kde se - podobně jako v projednávané věci - zabýval posouzením bezúhonnosti v situaci, kdy nebyla forma zavinění výslovně v trestním příkazu uvedena. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku vyslovil, že *„[p]ro posouzení bezúhonnosti podle zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, je rozhodné, je-li z rozhodnutí trestního soudu seznatelné, že se jedná o úmyslný trestný čin.“*

Trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky může být spáchán úmyslně nebo z nedbalosti. Řízení motorového vozidla je logicky považováno za činnost úmyslnou (těžko si lze představit, že by někdo řídil neúmyslně), forma zavinění se proto u daného trestného činu určuje podle subjektivního vztahu pachatele k jeho nezpůsobilosti. V případě, že pachatel věděl, že je ve stavu nezpůsobilém, a přesto řídil motorové vozidlo, půjde vždy o jednání úmyslné.

Podle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 8. 2007, sp. zn. 5 Tdo 874/2007, *„[j]estliže je u řidiče motorového vozidla zjištěno, že v době jízdy měl nejméně jedno promile alkoholu v krvi, pak je v důsledku toho vždy vyloučena jeho způsobilost řídit motorové vozidlo.“* V odůvodnění k tomu soud připomněl, že *„... podle poznatků lékařské vědy není žádný, tedy*

ani nadprůměrně disponovaný, řidič motorového vozidla schopen bezpečně řídit motorové vozidlo, dosáhne-li hladina alkoholu v jeho krvi nejméně 1,00 g/kg (1 promile).“

Stěžovatel měl podle výroku trestního příkazu v krvi 1,29 g/kg alkoholu. Hladina alkoholu v krvi stěžovatele tedy překročila úroveň, nad kterou je všeobecně vyloučena způsobilost řídit motorové vozidlo. Při tomto množství alkoholu v krvi je současně evidentní, že si stěžovatel musel být své intoxikace vědom. Lze proto dospět k závěru, že stěžovatel musel vědět, že je ve stavu nezpůsobilém k řízení vozidla. Ostatně i vlastní tvrzení stěžovatele dokládají, že před jízdou vědomě požíval alkoholické nápoje. Jiná situace by pochopitelně nastala, pokud by stěžovatel řídil vozidlo pod vlivem jiných návykových látek, případně pokud by nevěděl, jaké účinky tyto látky mohou mít. Účinky alkoholu na lidský organismus jsou ovšem obecně známou skutečností, stejně tak jako zákaz řízení motorových vozidel pod vlivem alkoholu. Stěžovatel tedy spáchal uvedený trestný čin úmyslně.

Uvedenému závěru odpovídá obsah skutkové věty předmětného trestního příkazu, ze které ani náznakem nevyplývá, že by jednání stěžovatele bylo možné považovat za nedbalostní. Trestní soud konstatoval, že stěžovatel řídil motorové vozidlo, přičemž v jeho krvi bylo zjištěno 1,29 g/kg alkoholu. Soud nezmínil žádné skutkové okolnosti, které by nasvědčovaly tomu, že jednání stěžovatele nebylo úmyslné.

Rovněž v právní větě trestního příkazu není uvedeno, že by se stěžovatel popsaného jednání dopustil z nedbalosti. Trestní soud totiž ve výroku o vině užil zákonnou formulaci skutkové podstaty ovšem bez slovního spojení *„byť i z nedbalosti“*. Soud do právní věty nepřevzal text ustanovení § 201 odst. 1 trestního zákona, ale v souladu s požadavky teorie i judikatury podřadil skutková zjištění zákonné terminologii, přičemž použitý text zákona individualizoval podle okolností daného případu, tedy s ohledem na úmyslné zavinění stěžovatele.

Na základě těchto zjištění Nejvyšší správní soud shledal, že z trestního příkazu, jímž byl stěžovatel uznán vinným trestným činem ohrožení pod vlivem návykové látky, je seznatelné, že se jedná o úmyslný trestný čin. V této souvislosti poukazuje Nejvyšší správní soud na výše zmíněný rozsudek ze dne 15. 8. 2007, č. j. 3 As 34/2007 - 51. V něm soud vycházeje z obdobných skutkových okolností konstatoval, že *„v tzv. skutkové větě trestního příkazu je subjektivní stránka trestného činu jednoznačně vyjádřena slovy ‚... po předchozím požití alkoholických nápojů ... řídil osobní automobil‘. Stěžovatel musel vědět, že požil alkoholické nápoje a jaké má jejich požití důsledky za situace, kdy řídil osobní automobil, což již konstatoval krajský soud. Nejvyšší správní soud vyjadřuje přesvědčení, že tímto způsobem je v tzv. skutkové větě trestního příkazu vyjádřena dovoditelným a srozumitelným způsobem forma zavinění trestného činu podle § 201 odst. 1 tr. zák. v podobě úmyslu. Ostatně vliv alkoholu na řidiče motorových vozidel a zákaz této činnosti pod jeho vlivem, je všeobecně známou skutečností, nepřipouštějící pochybnosti o úmyslu stěžovatele řídit motorové vozidlo i přes uvedený zákaz, po požití alkoholu. Pochybnosti by mohla vzbuzovat situace po požití nepříliš známých návykových látek, rozhodně však tomu tak není ohledně alkoholických nápojů.“*

Námitka stěžovatele, že o nedbalostní formě zavinění svědčí výše trestu stanovená na dolní hranici trestní sazby s nejnižší možnou zkušební dobou, představuje podle názoru

Nejvyššího správního soudu prostou spekulaci. Výše trestu mohla být rovněž stanovena například s přihlédnutím k dosavadní bezúhonnosti stěžovatele.

Argumentace soudní praxí ve věcech zahlazení odsouzení a zásadou *in dubio pro reo* není v dané věci relevantní, neboť správním orgánům ani soudům nevznikly pochybnosti o úmyslném zavinění.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že právní otázku, zda skutek, pro který byl stěžovatel odsouzen, byl spáchán po subjektivní stránce ve formě nedbalostní nebo úmyslné, posoudil Městský soud v Praze správně. Stěžovatel tedy nebyl v době vydání správních rozhodnutí bezúhonným a nesplňoval podmínky pro vydání zbrojního průkazu stanovené v § 18 odst. 1 zákona o zbraních.

Namítanou nezákonnost Nejvyšší správní soud nezjistil, a proto kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 9. 2012, č. j. 11 A 116/2011 - 28, zamítl jako nedůvodnou.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly a stěžovatel nebyl v řízení úspěšný, žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu